De Judaïsering van het Christelijke Geloof

Gedeelte uit http://www.bibleguidance.co.za/Afrartikels/Opstandingsdag.htm,
prof. Johan Malan, Mosselbaai (April 2013)

Alle Schriftaanhalingen komen uit de Statenvertaling (1977 of HSV)
Vertaling, inkorting en voetnoten door M.V.

Wij beleven thans een wijdverspreide opleving van de judaïsering van het christelijke geloof. Het herinnert sterk aan toestanden die in de eerste eeuw geheerst hebben, zoals beschreven in Handelingen 15 en in de brief aan de Galaten. Deze theologische benadering bestaat uit een vermenging van oud- en nieuwtestamentische beginselen en is bekend als *Christelijk Judaïsme* of de *Hebreeuwse Wortels Beweging*.

[Lees in dit verband: http://www.verhoevenmarc.be/PDF/JudaistischChristendom.pdf,
http://www.verhoevenmarc.be/PDF/HebreeuwsChristendom.pdf,
http://www.verhoevenmarc.be/PDF/Gemeente_is_niet_Israel.pdf,
http://www.verhoevenmarc.be/PDF/christen-joden.pdf].

De drijfkracht achter deze beweging is een vastberaden poging om de joodsheid van Jezus te beklemtonen: niet slechts cultureel en taalkundig, maar ook in een godsdienstig verband, zoals een rabbi die de Tora en de sabbat streng onderhoudt. Hun extreme eenzijdigheid blijkt uit het feit dat zij…

- Jezus eerder als de Zoon van Zijn aardse vader van Israël dan als de Zoon van Zijn hemelse Vader afschilderen;
- de joodse context van Zijn bediening ten koste van de wereldomvattende aard daarvan beklemtonen;
- voorkeur geven aan de Hebreeuwse vorm van Zijn namen boven de vergriekste weergaven ervan;
- de christelijke zondag (eerste dag van de week) vervangen door de joodse sabbat;
- de Tora als van kardinaal belang achten in de nieuwtestamentische bedeling van genade.

In het proces vertolken zij de ware natuur van de evangelieboodschap helemaal verkeerd.

De gevaren van deze beweging zijn van wezenlijke aard voor de christelijke verlossingsleer en ook voor de richtlijnen die voor een heilig leven aangeboden worden, en daarom zullen er duidelijke antwoorden op hun onbijbelse aanspraken moeten gegeven worden. Deze discussie moet verkieslijk bij de kern van het christelijke geloof beginnen, namelijk de gebeurtenissen rond de kruisiging en opstanding van Christus. Verscheidene volgelingen van de Hebreeuwse Wortels Beweging verkiezen een opstanding van Jezus op de joodse sabbat ten einde geloofwaardigheid te schenken aan hun zienswijze dat Jezus tot een oudtestamentische godsdienstige context beperkt moet worden. Voor hen is de zondagaanbidding in strijd met de Tora en dus een dwaling.

Goede Vrijdag en Paaszondag

Het is belangrijk om duidelijkheid te verkrijgen over de tijd en omstandigheden van de zoendood van de Heer Jezus buiten Jeruzalem op Goede Vrijdag, bijna 2000 jaar geleden, alsook over Zijn opstanding op de eerste dag van een nieuwe week. De historische gebeurtenis zowel als de diepe geestelijke betekenis van Christus' kruisiging en opstanding moeten duidelijk begrepen worden. Er zijn steeds meningsverschillen over de dag waarop Jezus gekruisigd werd, en daarom moeten we vanuit de Bijbel een grotere duidelijkheid verkrijgen over de drie dagen van de paasweek.

De Heer Jezus vergelijkt Zijn begrafenis en opstanding met de ervaring van Jona: "Want zoals Jona drie dagen en drie nachten in de buik van de grote vis was, zo zal de Zoon des mensen drie dagen en drie nachten in het hart van de aarde zijn" (Mattheüs 12:40). In Jona 1:17 staat: "Jona was drie da-

gen en drie nachten in het binnenste van de vis". John Hanna (1985:1467) zegt hierover het volgende: "De uitdrukking 'drie dagen en drie nachten' duidt niet noodzakelijk een periode van 72 uur aan, omdat het een dag en gedeelten van twee andere dagen kan zijn". Vergelijk in dit verband ook Esther 4:16 en 5:1, waar Ester een vastentijd vroeg van drie dagen en drie nachten, maar op de derde dag, voordat die dag voorbij was, had zij reeds haar doel met het vasten bereikt.

Sommige mensen hebben een probleem met de zienswijze dat Jezus geen drie volle dagen en nachten (m.a.w. 72 uur) in het graf was en wenden pogingen aan om Zijn kruisiging te vervroegen van de vrijdag naar de woensdag. Het feit is echter dat in de inclusieve chronologie van de joden een gedeelte van een dag ook als een volle dag beschouwd wordt. Louis Barbieri (1983:47) zegt het volgende over Mattheüs 12:40: "Aangezien de joden een deel van een dag als een volle dag beschouwd hebben, zou de 'drie dagen en drie nachten' kunnen inhouden dat de kruisiging op vrijdag was". In een addendum van de Strong's Concordance, *Harmony of the Gospels*, worden 41 gebeurtenissen opgesomd die plaatsvonden gedurende de week van Jezus' kruisiging, vanaf Zijn intocht in Jeruzalem op een zondag, tot en met de kruisiging en begrafenis de volgende vrijdag, samen met Schriftverwijzingen (Strong, 1990). Deze opeenvolging van gebeurtenissen bevestigen boven alle twijfel dat Hij op een vrijdag gekruisigd werd.

Volgens de Bijbel, alsook andere ondersteunende bronnen, is Jezus die vrijdagmiddag kort voor het aanbreken van de sabbat begraven, en is Hij vroeg op de eerste dag van de volgende week (zondag) opgestaan. De dag waarop Hij gekruisigd is (vrijdag) was dus de eerste dag van het Paasgebeuren, zaterdag (de sabbat) was de tweede dag, en zondag (Zijn opstandingsdag) de derde dag. In de joodse chronologie wordt zo'n tijdperk als "drie dagen en drie nachten" beschreven, of gewoon slechts als "drie dagen". Joodse dagen strekken zich uit van zonsondergang tot zonsondergang. De derde dag na de kruisiging is dus de zaterdagavond tegen zonsondergang begonnen.

De Emmaüsgangers hebben deze feiten bevestigd. De dag dat Jezus opstond (de zondag) waren zij op pad naar Emmaüs (Lukas 24:13). Onbewust ervan dat Jezus Zich bij hen aangesloten had vertelden zij van de gebeurtenissen rond Zijn kruisiging welke vroeg die vrijdagochtend was begonnen, en voegden daarbij: "En wij hoopten dat Hij het was Die Israël zou verlossen. Maar al met al is het vandaag de derde dag sinds deze dingen gebeurd zijn. Maar ook hebben sommige vrouwen uit ons midden, die vroeg in de morgen bij het graf geweest zijn, ons versteld doen staan. En toen zij Zijn lichaam niet vonden, kwamen ze zeggen dat ze zelfs een verschijning van engelen gezien hadden, die zeiden dat Hij leeft" (Lukas 24:21-23). Zondag was dus de derde dag sedert de kruisiging van Jezus welke de vrijdag daarvoor plaatsgevonden had.

[Zie ook deze bespreking: http://www.verhoevenmarc.be/PDF/3dagen3nachten.pdf]

Op deze zondagmiddag, de derde dag, toen de Emmaüsgangers met Jezus hadden gepraat, is Hij een aantal uren eerder uit het graf opgestaan: "En op de eerste dag van de week ging Maria Magdalena vroeg, toen het nog donker was, naar het graf, en zij zag dat de steen van het graf afgenomen was" (Johannes 20:1). Nadat Jezus met de Emmaüsgangers gesproken had is Hij, nog steeds op de dag van Zijn opstanding, ook aan Zijn discipelen verschenen (Johannes 20:19).

[Een chronologisch overzicht: http://www.verhoevenmarc.be/PDF/LaatsteWeekJezus.pdf]

Jezus was dus slechts een gedeelte van de derde dag in het graf, net zoals Hij slechts een gedeelte van voorafgaande vrijdag in het graf was. De joden achten dit niettemin als drie dagen en nachten, alhoewel slechts sprake is van gedeelten daarvan, en hebben dus geen probleem met deze vorm van tijdsberekening. Het gesprek van de Emmaüsgangers schakelt alle speculatie uit over een vroegere dag voor de kruisiging. Indien Christus woensdag (de vierde dag van de week) gekruisigd en begraven zou zijn, dan zou dat de volgende zondag al reeds de vijfde dag geweest zijn sedert dit gebeurd was, maar deze mannen zeggen duidelijk dat het "de derde dag" was!

Vervulling van die wet

Verscheidene pogingen worden ondernomen om een samenvloeiing van het oude en nieuwe verbond te bewerken, in plaats van te erkennen dat het oude verbond in het nieuwe verbond vervuld is. Na de komst van Christus hebben onze toewijding en dienst aan God een totaal nieuwe vorm en karakter gekregen. De vervulling van oude gebruiken en regels laat helemaal geen ruimte over voor

de voortzetting van oudtestamentische verbondstekens zoals de besnijdenis en de joodse sabbat. De grote Messiaanse joodse evangelist heeft aan zijn tijdgenoten in de eerste eeuw gezegd: “Zie, ik, Paulus, zeg u dat, als u zich laat besnijden, Christus u van geen nut zal zijn” (Galaten 5:2). Een handeling die in het oude verbond sterk aanbevolen was, is in het nieuwe verbond totaal buiten orde!

Duidelijk moet het feit aanvaard worden dat het oude verbond door een nieuw verbond vervangen is: “Als Hij spreekt van een nieuw verbond, heeft Hij daarmee het eerste voor verouderd verklaard. En wat oud is verklaard en wat veroudert, staat op het punt te verdwijnen” (Hebreeën 8:13). Het is een grote dwaling om de wet en de genade te willen vermengen, want aan de genade van Christus wordt afbreuk gedaan wanneer we deze met de Tora willen aanvullen. Zo’n poging heeft vernietigende gevolgen voor een mens zijn geestelijke leven: “U bent van Christus losgeraakt, u die door de wet gerechtvaardigd wilt worden; en daarmee bent u uit de genade gevallen” (Galaten 5:4).

Wij zijn “niet onder de wet, maar onder de genade” (Romeinen 6:14). Als een uiterlijk symbool van redding uit genade vieren wij elke eerste dag van de week, de zondag, de opstandingsdag van Jezus, die het formele begin was van een nieuwe dispensatie in Gods heilsplan voor de mens. Hij heeft Zijn liefde voor een verloren gaande wereld bewezen door Zijn Zoon te geven om als een losprijs voor onze zonden te sterven.

De liefde is de vervulling van de hele wet, en dit sluit zowel morele als ceremoniële wetten in. Het woord “vervullen” betekent volgens de Strong’s Concordance: “de beëindiging van een tijdperk of taak; voleindigen; afhandelen; afsluiten”. De wet is in Christus niet ontbonden, maar vervuld. Alle verwijzingen naar de opdrachten van Christus in het Nieuwe Testament, vloeien voort uit één enkele opdracht, en die is om een hart te hebben dat met goddelijke liefde vervuld is (Mattheüs 22:37-39). Deze zegen kan slechts in het geloof verkregen worden op grond van het volbrachte werk van Christus aan het kruis. Zo’n leven kan beschreven worden als “Christus onder u, de hoop op de heerlijkheid” (Kolossenzen 1:27). Hij is de verpersoonlijking van Gods liefde voor ons.

Als wij geworteld en gegrond zijn in de liefde van Christus dan zullen wij Zijn goddelijke liefde, die alle kennis te boven gaat, ten volle begrijpen zodat wij vervuld kunnen worden tot heel de volheid van God (Efeziërs 3:17-19). Zo’n persoon zal nooit terugkeren naar de elementaire beginselen en schaduwachtige gebruiken van de oudtestamentische wet want hij die werkelijk liefheeft, die heeft de wet vervuld (Romeinen 13:8-10). Hij staat voor de uitdaging om uitvoering te geven aan de meer verheven eisen van Gods liefde, zoals de navolging van Christus, de vervulling met de Heilige Geest, volkomen heiligmaking, aanhouden in gebed, wereldevangelisatie, de verkondiging van het Woord bij elke gelegenheid, de verwerping van de verdorven beginselen van een vervallen wereld, en betrokkenheid bij geestelijke oorlogvoering door de volledige wapenrusting van God aan te trekken en elke gedachte tot de gehoorzaamheid aan Christus gevangen te nemen. De oudtestamentische wet komt niet eens in de buurt van een bevordering van zulke christelijke deugden.

Wij worden niet van zonde overtuigd door de Tora maar door de Heilige Geest die onze Leidsman en Leermeester is. De standaard waarmee wij gemeten worden is niet de wet maar het zondeloze leven van Christus. De manieren waarop wij uitvoering geven aan Zijn wet van de liefde bepaalt de aard van ons geestelijke leven. Wij gehoorzamen slechts het enkelvoudige gebod van de liefde, alhoewel dit vele verschillende toepassingen heeft. Jezus heeft tot Zijn discipelen gezegd: “Een nieuw gebod geef Ik u, namelijk dat u elkaar liefhebt; zoals Ik u liefgehad heb, moet u ook elkaar liefhebben” (Johannes 13:34). Er is een veranderd hart nodig om aan deze opdracht gehoor te kunnen geven, en dat is precies wat de Heilige Geest voor ons is komen doen (Romeinen 5:5).

Op een soortgelijke wijze bestuderen wij de oudtestamentische feesten om beter te kunnen verstaan hoe wij onszelf aan God moeten toewijden en hoe Christus dagelijks beter te kunnen dienen. Dit wordt gedaan zonder dat we de feesten van Leviticus 23 in hun oorspronkelijke vorm te vieren.

[Voor een bespreking van de feesten (Malan): http://www.verhoevenmarc.be/PDF/7Feesten.pdf].

Wij letten op hun typologische en profetische aard en onderzoeken dan het Nieuwe Testament om te zien hoe de eerste vier feesten vervuld werden, en hoe de laatste drie feesten zullen vervuld worden. Alhoewel nieuwe aspecten van Gods plan voor de mensheid onthuld worden, blijven zekere beginselen, alsook Zijn fundamentele programma, onveranderd.

Ongelukkig is er een snel groeiende beweging onder zekere christenen in de wereld om meer en meer wettisch te worden in de beoefening van hun geloof. Als gevolg hiervan wordt de Tora onderhouden, alsook de joodse sabbat. De Messiaanse jood, Victor Buksbazen (1954:61-62), beklemtoont het feit dat de besnijdenis en de sabbat slechts op het Judaïsme betrekking hebben:

"De sabbat is diep in het hart van het Judaïsme gevestigd en is een centraal gegeven van het joodse leven. De sabbat en de besnijdenis zijn twee belangrijke kenmerken van het Judaïsme. Niemand kan in rabbijnse zin als een ware gelovige jood beschouwd worden zonder dat hij beide onderhoudt. *sabbat* betekent *rust*. Het is bij uitstek en specifiek een joodse rustdag die door God bij de Sinaï aan de kinderen van Israël gegeven werd door Zijn dienstknecht Mozes … De sabbat is exclusief Israëls erfenis die onder de wet gegeven werd aan mensen die onder de wet staan. De nakoming van de sabbat zoals oorspronkelijk door God bepaald is, veronderstelt het bestaan van een heilige tempel, een priesterlijke orde die door God ingesteld is, alsook een offerdienst (vergelijk Numeri 28:9-10). Zoals de omstandigheden vandaag zijn kan een jood de sabbat niet onderhouden in zijn bijbels verband, omdat de noodzakelijke omstandigheden voor het nakomen van zulke voorschriften niet bestaan. Wat de joden vandaag proberen te onderhouden is de rabbijnse weergave van de sabbat. Het is echter een aanzienlijk veranderde sabbat en het is zelfs nog meer onmogelijk om deze streng na te komen".

In de vroege kerk was er een hevige strijd tegen de judaïseerders die geloofden dat niet-joden die christen werden, eerst jood moesten worden en aan al de vereisten van de wet moesten voldoen. De voornaamste groep heeft echter geloofd dat christenen niet onder een verplichting stonden tegenover de wet. Op een speciale vergadering van de apostelen te Jeruzalem werd daar besloten dat gelovigen uit de niet-joodse volken niet onder de wet staan (Handelingen 15:1-29). Richtlijnen werden gegeven voor een behoorlijk moreel gedrag maar helemaal zonder enige vermelding van Tora of sabbat.

Buksbazen (1954:72) biedt de volgende vergelijking aan tussen de sabbat van de joden en de zondagaanbidding van christenen:

De joodse sabbat	De christelijke zondag
De sabbat, of de zevende dag van de week, herdenkt de afgehandelde fysische schepping - Genesis 2:1-3.	De eerste dag van de week is de opstandingsdag en duidt op de afgehandelde verlossing - Mattheüs 28:1-6.
De sabbat is een verbondsteken tussen God en Zijn volk Israël: "U dan, spreek tot de Israëlieten en zeg: U moet zeker Mijn sabbatten in acht nemen, want dat is een teken tussen Mij en u, al uw generaties door, zodat men weet dat Ik de HEERE ben, Die u heiligt" (Exodus 31:13).	De eerste dag van de week duidt op gemeenschap tussen de kerk en de Heer Jezus: "En op de eerste dag van de week, toen de discipelen bijeengekomen waren om brood te breken, sprak Paulus hen toe" (Handelingen 20:7).
Onderhouden van de sabbat is door de wet vereist en overtreders moesten met de dood gestraft worden: "Ja, u moet de sabbat in acht nemen, want die is voor u heilig. Wie hem ontheiligt, moet zeker gedood worden" (Exodus 31:14).	De eerste dag van de week is een vrijwillige en spontane aanbidding zonder enige wettelijke verplichting - een dag van getuigenis en arbeid voor de Heer.
De sabbat is een noodzakelijk deel van het verbond van werken.	De eerste dag van de week vertegenwoordigt het verbond van genade.
De sabbat is het hoogtepunt van de week, en daarop wordt de mens beloond voor zijn moeitevolle arbeid.	De eerste dag van de week beklemtoont wat God voor de mens heeft gedaan door Zijn eniggeboren Zoon.

In Jezus Christus zijn wij de rust van de Heer ingegaan. Dit is de vervulde betekenis van de oudtestamentische sabbat. Zie verder "De letterlijke Vervulling van Israëls Zeven Feesten" (Malan): http://www.verhoevenmarc.be/PDF/7Feesten.pdf.

[Over de betekenis van de wet: http://www.verhoevenmarc.be/PDF/De-Wet.pdf].

De vertaling van bijbelse namen

Een van de implicaties van een terugkeer naar de oudtestamentische wet is de overschakeling naar het exclusieve gebruik van Hebreeuwse namen voor de Heer Jezus en God. Een terugkeer naar deze namen gaat gepaard met een vastberaden poging om het christelijke geloof te judaïseren en zijn wortels naar de joodse cultuur te herleiden. De *Sacred Name* (Heilige Naam) beweging gaat gepaard met de *Hebrew Roots* (Hebreeuwse wortels) beweging.

De argumenten van deze beweging zijn grotelijks op onkunde en valse aannemingen gebaseerd. Sommigen onder hen gaan zelfs zover te beweren dat de Griekse namen voor God en Jezus Christus, die in bijna alle bijbelvertalingen gebruikt worden, op afgoden duiden. Er wordt bijvoorbeeld gezegd dat de naam *Jezus* afgeleid is van *Je-Zeus*, wat de betekenis heeft van "Zoon van Zeus" (een bekende afgod in de Griekse mythologie). Om duidelijkheid te krijgen over deze omstreden zaak zullen we beknopt het gebruik van de verschillende talen in bijbelse tijden onderzoeken.

Tijdens de Assyrische en later de Babylonische ballingschap van Israël, en ook daarna, hebben de meeste joden het verleerd Hebreeuws te spreken. Zij hebben Aramees en Grieks aangeleerd en als omgangstalen gebruikt. Aramees was een omgangstaal die door vele volken in het Midden-Oosten gesproken werd. Het was een mengsel van Syrisch en Hebreeuws. "Aram" is de bijbelse naam voor Syrië. In de tijd van Jezus was Aramees ook de omgangstaal in Israël. Jezus en Zijn discipelen hebben een Galilees dialect van het Aramees gesproken. De kennis van Hebreeuws was beperkt tot geleerde joden, bv. de rabbi's en de schriftgeleerden.

In het Aramees is naar Jezus Christus verwezen als *Eashoa Msheekha*, in het Hebreeuws als *Jashua* (of *Jeshua*) *Ha Mashiach*, en in het Grieks als *Iesous Christos* (*Iesous* met de ongeaspireerde "i" word as *Jesous* uitgesproken). Al de boeken van het Nieuwe Testament zijn oorspronkelijk door de directe inspiratie van de Heilige Geest in het Grieks geschreven (vgl. 2 Timotheüs 3:16; 2 Petrus 1:21), en hierin wordt naar God verwezen als *Theos*, naar de Heer als *Kurios* en naar Christus als *Christos*. Het is lasterlijk te beweren dat dit namen zijn van afgoden uit een niet-joodse cultuur. De Griekse namen voor God (*Theos* en *Kurios*) waren toen al meer dan twee eeuwen gevestigd en ook in Israël algemeen in gebruik. Nooit was dit omstreden.

De naamwoorden *God* of *goden* kunnen echter als generische termen ook naar afgoden verwijzen, afhankelijk van de context waarin ze gebruikt worden. Zo wordt bv. de duivel als de god (*theos*) van deze wereld beschreven (2 Korinthiërs 4:4). Deze zelfde regel geldt ook in het Hebreeuws, waar *Elohim* naar zowel God als afgoden kan verwijzen. In Exodus 20:2-3 staat: "Ik ben de HEERE (*Jahweh*), uw God (*Elohim*), … U zult geen andere goden (*elohim*) voor Mijn aangezicht hebben". Zowel de Griekse als de Hebreeuwse naamwoorden en eigennamen werden oorspronkelijk door de Heilige Geest gebruikt toen Hij de bijbelschrijvers inspireerde, en het is foutief om te beweren dat de Griekse namen zwakke vertalingen van de Hebreeuwse namen zijn.

In de tijd van Jezus was het Aramees de algemene omgangstaal in Israël. De uitdrukking in Handelingen 21:40 die zegt dat Paulus het volk "in de Hebreeuwse taal" (HSV) toesprak, zou correcter vertaald moeten worden als: "in een Hebreeuws dialect", want in de Griekse grondtekst staat dit zo: "tè ebraidi dialektó" (Textus Receptus). Stanley Toussaint (1983:417) zegt: "Toen Paulus toestemming kreeg om het volk toe te spreken, sprak hij tot hen in het Aramees, de algemene taal van palestijnse joden, in die tijd in gebruik doorheen het Midden-Oosten". Velen van hen waren ook het Grieks machtig.

De Septuaginta is een Griekse vertaling van het Oude Testament die in de 3de eeuw voor Christus voor gebruik door Griekssprekende joden in Alexandrië, Egypte, werd opgesteld. Dat waren Hellenistische joden die overal in het Griekse rijk verspreid waren en die gaandeweg het Hebreeuws spreken hadden verleerd. *Septuaginta* is het Latijn voor 70 en verwijst naar 70 joodse geleerden die

de vertaling opgesteld hebben; daarom wordt de Septuaginta ook als LXX afgekort. Sommige bronnen beweren dat er 72 vertalers waren: zes uit elk van de twaalf stammen van Israël.

In aansluiting hierbij zijn alle boeken van het Nieuwe Testament aanvankelijk in het Grieks geschreven. Daarom vindt men op verscheidene plaatsen de uitdrukking: "… vertaald betekent dat …" (zie Mattheüs 1:23; Markus 5:41; 15:22; 15:34; Johannes 1:39; 1:42; Handelingen 4:36; 9:36). Dit duidt op zekere Aramese en Hebreeuwse woorden die in het Grieks vertaald zijn. De schrijvers hebben meestal uit de Septuaginta aangehaald en met enkele uitzonderingen uit het Aramees en Hebreeuws. Er zijn veel bewijzen in de evangeliën dat aanhalingen uit de Septuaginta gedaan werden en niet uit de Hebreeuwse tekst van het Oude Testament.

Hebreeuwse tekst bezit geen klinkers (vocalen) en is pas veel later gevocaliseerd. Dit is onder andere de reden waarom de zogenaamde "Bijbelcodes" niet kunnen werken. Ook Aramese woorden worden in het Nieuwe Testament gevonden, zoals *Farizeeër* en *Abba*. Schrijvers hebben uit de Griekse Septuaginta aangehaald, want dit was de voertaal tijdens het schrijven van het Nieuwe Testament.

Er is een algemene consensus onder kenners van de oorspronkelijke talen dat schrijvers van het Nieuwe Testament hoofdzakelijk uit de Septuaginta aangehaald hebben. De oudtestamentische gedeelten die aangehaald werden in Romeinen 3:13-18 en Hebreeën 1:6 zijn zelfs enkel in de Septuaginta behouden gebleven. Toussaint (1983:782) zegt onder andere het volgende over Hebreeën 1:6: "De verwijzing is naar de Tweede Advent wanneer de koninklijke voorrechten van de Zoon zullen erkend worden met de open aanbidding van engelen (vgl. Psalm 97:7 waar de LXX-weergave van 'engelen' de tekst correct weergeeft)".

In het licht van deze feiten is het onmogelijk dat de Godsnaam slechts in het Hebreeuws moet gebruikt worden. Niemand weet precies hoe de Godsnaam in het Hebreeuws uitgesproken wordt. Het Tetragram (vierletterwoord, JHWH), kan in gevocaliseerde vorm op verschillende manieren uitgesproken worden, o.a. Jahweh, Jehowah, Jahwuh en Jahuweh. Er is ook geen eenstemmigheid over hoe Jezus' Naam in het Hebreeuws moet uitgesproken worden: Jeshua, Jahshua of Jahushua.

Personen of christelijke groepen die ondanks deze feiten voortgaan om slechts Hebreeuwse weergaven van eigennamen en plaatsnamen te gebruiken, en zelfs de Bijbel zo te hertalen (bv. *Woord en Getuigenis* door Elim Bedieninge, 2004), zijn met een onnodige actie en hebraïsering bezig. Er liggen verscheidene valkuilen op dit pad, waaronder een wettische verlossingsleer en een levenswijze volgens de Tora, het onderhouden van joodse feestdagen (inbegrepen de oudtestamentische Sabbat), en zelfs de ontkenning van de Drie-eenheidsleer.

Onze christelijke identiteit

Als gelovigen uit de niet-joodse wereld moeten we ons ervan verzekeren onze identiteit niet met die van Israël te verwarren, want dit zal naar een verkeerde oriëntatie leiden. Wij hebben waardering voor Israël, maar wij identificeren ons als gelovigen slechts met Jezus Christus - niet als een jood, maar specifiek als de Zoon van Zijn hemelse Vader. Hij is gekomen om de beginselen van het koninkrijk der hemelen aan ons te leren, en niet de beginselen van de joodse cultuur of de eisen van hun aardse koninkrijk.

Laten we kijken naar twee beelden die onze verhouding met Christus uitbeelden, namelijk deze van de wijnstok en die van de olijfboom. Het moet bij ons een vaste overtuiging en praktische ervaring zijn dat de Heer Jezus de Bron van ons leven is. Hij is de wijnstok waarin wij geënt zijn, en daarom heeft Hij Zijn discipelen gezegd: "Ik ben de Wijnstok, u de ranken; wie in Mij blijft, en Ik in hem, die draagt veel vrucht, want zonder Mij kunt u niets doen" (Johannes 15:5). Als wij nabij Hem leven en in Hem blijven, zal het geestelijk goed gaan met ons en dan zullen we vruchten dragen die bij de bekering passen. Wij moeten geen plaats geven aan het zuurdeeg van de zonde in ons leven (1 Korinthiërs 5:6-8), want dat zal onze verhouding met de Heer Jezus vertroebelen.

Sommige mensen vergeten dat Christus de centrale focus van hun leven moet zijn, en putten dan hun inspiratie uit een secundaire geestelijke bron. Een van de zienswijzen die afwijken van onze relatie met de ware wijnstok wordt aangehangen door hen die, in termen van de symboliek van de olijfboom in Romeinen 11:16-24, denken dat wij als gelovigen geënt zijn in het volk van Israël. In

plaats van dan meer en meer zoals Christus te worden, worden zij meer en meer zoals Israël. Zij verwijzen naar zichzelf als het geestelijke (of ware) Israël, onderhouden oudtestamentische wetten, vieren joodse feesten op een orthodox joodse manier, en leren zoveel mogelijk Hebreeuwse woorden aan om in hun godsdienstoefeningen te gebruiken.

> **Romeinen 11:16-24:** "En als de eerstelingen heilig zijn, dan het deeg ook, en als de wortel heilig is, dan de takken ook. 17 Als nu enige van die takken afgerukt zijn, en u, die een wilde olijfboom bent, in hun plaats bent geënt en mede deel hebt gekregen aan de wortel en de vettigheid van de olijfboom, 18 beroem u dan niet tegenover de takken. En als u zich beroemt: U draagt de wortel niet, maar de wortel u. 19 U zult dan zeggen: De takken zijn afgerukt, opdat ik zou worden geënt. 20 Dat is waar. Door ongeloof zijn zij afgerukt en u staat door het geloof. Heb geen hoge dunk van uzelf, maar vrees. 21 Want als God de natuurlijke takken niet gespaard heeft, dan is het ook mogelijk dat Hij u niet spaart. 22 Zie dan de goedertierenheid en de strengheid van God: strengheid over hen die gevallen zijn, over u echter goedertierenheid, als u in de goedertierenheid blijft. Anders zult ook u afgehouwen worden. 23 En ook zij zullen, als zij niet in het ongeloof blijven, geënt worden, want God is machtig hen opnieuw te enten. 24 Want als u afgehouwen bent uit de olijfboom die van nature wild was, en tegen de natuur in op de tamme olijfboom geënt bent, hoeveel te meer zullen zij die natuurlijke takken zijn, geënt worden op hun eigen olijfboom".

Wat het beeld van de olijfboom in Romeinen 11:16-24 betreft moet erop gelet worden dat dit beeld in werkelijkheid enkel de takken van Israël voorstelt. Zij werden wegens ongeloof afgerukt, en wij zijn beslist niet in hen geënt! Israël is uit God ontstaan, daarom zijn de wortels van de olijfboom God zelf Die de belofte van de Messias aan Israël toegezegd heeft. De Heer Jezus heeft gezegd: "Ik ben de Wortel en het Nageslacht van David" (Openbaring 22:16). Alhoewel Hij als mens uit het geslacht van David geboren is, is Hij ook de wortel of oorsprong van David en Israël als het uitverkoren volk.

Abraham, als de stamvader van Israël, is enkel belangrijk omdat hij een geloofsverhouding had met God als zijn geestelijke wortels: "En hij geloofde in de HEERE, en Die rekende hem dat tot gerechtigheid" (Genesis 15:6). Het grote geheim voor Israël en de naties is niet het joodse volk dat van Abraham afstamt, en ook niet hun wetten en rituelen, maar de Messias die uit dit volk geboren is. Jezus is het zaad van Abraham, daarom heeft Hij tot de joden gezegd: "Vóór Abraham geboren was, ben Ik" (Johannes 8:58). Dat is de reden waarom de Heer aan Abraham gezegd heeft: "In u zullen alle geslachten van de aardbodem gezegend worden" (Genesis 12:3). De Messias, Die de Verlosser van de hele wereld is, zou uit Israël geboren worden. Paulus verwijst naar de grote betekenis van de kruisdood van de Messias: "Christus heeft ons vrijgekocht van de vloek van de wet … opdat de zegen van Abraham in Christus Jezus tot de heidenen zou komen, en opdat wij de belofte van de Geest zouden ontvangen door het geloof" (Galaten 3:13-14)..

Christus is de bron van alle zegeningen - niet Israël en hun wetten. Omdat Israël Hem heeft verworpen, zijn zij over de aarde verstrooid. Pas wanneer zij met Hem herenigd zijn, worden zij weer in de olijfboom, waarin wij reeds zijn, teruggeënt (Romeinen 11:23-26). Dan zullen zij in de Messias een zegen voor de hele aarde zijn (Romeinen 11:11-12). Wij moeten dus nu niet zoals Israël proberen te zijn maar slechts de voetsporen van de Messias volgen. Wij moeten hen jaloers maken door de manier waarop wij de God van Abraham, Izaäk en Jakob door de Messias dienen.

De grote uitdaging

Wij komen allen voor een grote uitdaging te staan om vooral te midden van het grote verval van de eindtijd getrouw aan de Heer Jezus en Zijn Woord te blijven. Er zijn twee prominente karakteristieken van ware discipelen, en de Heer zal hen daarvoor eren: "toch hebt u [1] Mijn Woord in acht genomen en [2] Mijn Naam niet verloochend" (Openbaring 3:8). Kennen wij werkelijk de nieuwtestamentische verlossingsleer en leven wij als mensen die verlost werden door Christus, of plaatsen wij ons weer onder een juk van wetticisme? Paulus zegt: "Sta dan vast in de vrijheid waarmee Christus ons vrijgemaakt heeft, en laat u niet weer met een juk van slavernij belasten" (Galaten 5:1). Donald Campbell (1983:604-605) zegt het volgende over deze tekst:

"Paulus heeft het leven van Christelijke vrijheid verdedigd. Zou de leerstelling van de apostel de Galaten aansporen tot wetteloosheid of tot godsvrucht? Het christelijke leven wordt beschreven als

een leven afgezonderd van de wet en van bandeloosheid, en dienstbaar voor God door de Heilige Geest. Galaten 5:1 vat hoofdstuk 4 samen, waarvan het thema gebondenheid en vrijheid is. Het dient ook als inleiding van Hoofdstuk 5. Paulus zegt dat Christus de grote bevrijder is Die gelovigen van hun gebondenheid verlost. Hij gaat dan voort om de Galaten te vermanen vast te staan in deze vrijheid, want nadat zij van slavernij aan het heidendom bevrijd zijn, kwamen zij in het gevaar zich te onderwerpen aan de slavernij van de Mozaïsche wet".

Verstaan wij werkelijk wat het betekent om als bevrijdden van de Heer de weg van volle verlossing te bewandelen? Dit moet beslist niet met bandeloze vrijheid verward worden omdat wij niet in een verplichting tegenover de wet staan. Wij worden door de Heilige Geest geleid en in staat gesteld om in de voetsporen van Jezus te wandelen: "Wie zegt in Hem te blijven, moet ook zelf zo wandelen als Hij gewandeld heeft" (1 Johannes 2:6; vgl. 1 Petrus 2:21).

Jezus Christus heeft de wet volmaakt vervuld en stelde nog een veel hogere standaard van heiligheid en dienstbaarheid als wat de wet vereist. Wanneer Hij onze Leidsman en Voleinder van het geloof is, zijn wij ver voorbij de schaduwachtige bepalingen van de wet, die niets meer was dan een aanloop tot de openbaring van Christus (Kolossenzen 2:16-17). Het grote doel van ons leven moet zijn Hem beter te kennen, alsook de kracht van Zijn opstanding en de gemeenschap aan Zijn lijden doordat wij aan Zijn dood gelijkvormig worden (Filippenzen 3:10).

Samen met Christus voor de wereld en de zonde te sterven, is de door God aangewezen weg tot heiligmaking. Oudtestamentische sabbatten, feestdagen en Hebreeuwse namen kunnen geen bijdrage leveren om aan Zijn heiligheid deelachtig te worden. Laten we veeleer een meer intensieve studie maken van Hem in wie alle schatten van wijsheid en kennis verborgen zijn (Kolossenzen 2:3). Het kruis moet altijd centraal staan in ons geestelijke leven en wij moeten daarin roemen (Galaten 6:4). Paulus zegt: "wij echter prediken Christus, de Gekruisigde, voor de Joden een struikelblok en voor de Grieken een dwaasheid" (1 Korinthiërs 1:23). Laten wij naar Hem toe gaan buiten het kamp van het Judaïsme en ons zonder schaamte identificeren met Hem als de enige Redder van de wereld (Hebreeën 13:13).

Jezus Christus heeft Zelf voor de redding van een verloren mensheid gebeden: "En dit is het eeuwige leven, dat zij U kennen, de enige waarachtige God, en Jezus Christus, Die U gezonden hebt" (Johannes 17:3). Geloof in Hem maakt het verschil tussen de duisternis van misleiding en het licht van Gods tegenwoordigheid.

Bronnen

Barbieri, Louis A. Jr., 1983 : *Matthew.* In: Walvoord, John F. & Zuck, Roy B. (reds.) *The Bible Knowledge Commentary: New Testament.* Victor Books.

Buksbazen, Victor. 1954. *The gospel in the feasts of Israel.* Church Mission to the Jews, Londen.

Campbell, Donald K., 1983 : *Galatians.* In: Walvoord, John F. & Zuck, Roy B. (reds.) *The Bible Knowledge Commentary: New Testament.* Victor Books.

Grassmick, John D., 1983 : *Mark.* In: Walvoord, John F. & Zuck, Roy B. (reds.) *The Bible Knowledge Commentary: New Testament.* Victor Books.

Hannah, John D., 1985 : *Jonah.* In: Walvoord, John F. & Zuck, Roy B. (reds.) *The Bible Knowledge Commentary: Old Testament.* Victor Books.

Hodges, Zane C. 1983 : *1, 2 & 3 John.* In: Walvoord, John F. & Zuck, Roy B. (reds.) *The Bible Knowledge Commentary: New Testament.* Victor Books.

Malan, J.S. 2012a. *Jesus Christus en ons lewe in Hom: 'n sistematiese, evangeliese leerstelling oor die Persoon en werke van Jesus Christus.* Lux Verbi Uitgewers, Kaapstad.

Malan, J.S. 2012b. *Die sewe feeste.* Lux Verbi Uitgewers, Kaapstad.

Malan, Johan S. 2008. *Die joodse sabbat en die Christelike Sondag.* http://www.bibleguidance.co.za/Afrartikels/sabbat.htm

Schepers, J.M., 1984 : *Die kruisigingsdatum van Jesus eeue tevore geprofeteer*. Die Basuin, Vol. 1 No. 2:7-10.

Strong, James, 1990 : *The New Strong's Exhaustive Concordance of the Bible.* Thomas Nelson Publishers.

Toussaint, S.D., 1983 : *Acts*. In: Walvoord, John F. & Zuck, Roy B. (reds.) *The Bible Knowledge Commentary: New Testament.* Victor Books.